

Statenvergadering d.d. 9 september

Duidingsdebat; Statenstuk 2026-55

Bijdrage van Eline Vedder

Voorzitter, collega Statenleden,

Op 1 juli gebeurde er iets wat in de politiek een moment van bezinning vraagt: de grootste fractie in het Drents Parlement stapte uit de coalitie.

BBB stapte eruit omdat zij niet kon instemmen met de stikstofplannen van haar eigen gedeputeerde. Plannen die nodig zijn om de vergunningverlening weer los te trekken. Vergunningen die voor het perspectief van onze boeren, ondernemers, de woningbouw en economische ontwikkeling hard nodig zijn en waar ze al jaren op wachten.

BBB heeft ervoor gekozen de coalitie te verlaten. Het is een zwaar politiek besluit, waarmee de BBB niet alleen heeft gezegd: *wij zijn het hier niet mee eens*. Zij heeft ook gezegd: *wij zijn niet langer bereid deze coalitie mede te dragen*.

De fractie, die van de kiezer de grootste verantwoordelijkheid heeft gekregen, draait zich om en legt deze naast zich neer. Wij zouden dat zelf nooit hebben gedaan, maar hebben dat te respecteren. De impact op de bestuurbaarheid van Drenthe is echter enorm. Wat het CDA betreft gaat het vandaag daarom vooral over de vraag:

Wat doen wij, het Drents parlement, met onze verantwoordelijkheid voor Drenthe?

Voor het CDA begint het antwoord bij een begrip dat diep in onze politieke traditie verankerd zit: gespreide verantwoordelijkheid.

Gespreide verantwoordelijkheid is het antwoord van de christendemocratie op zowel doorgeslagen staatsbemoeienis als doorgeslagen individualisme. Het betekent dat niet alle verantwoordelijkheid bij de overheid ligt, en ook niet alleen bij het individu.

Het betekent óók dat we verantwoordelijkheid niet van ons afschuiven zodra het ingewikkeld wordt. Dat we verantwoordelijkheid niet alleen nemen voor onszelf, maar ook de ander, en het grotere geheel. En dat we beseffen dat we verantwoordelijkheid niet bezitten, maar tijdelijk te leen hebben van de volgende generatie.

Het betekent dat we verantwoordelijkheid nemen waar dat nodig is. Dat we elkaar ruimte geven waar dat kan. En dat we samenwerken wanneer maatschappelijke vraagstukken daarom vragen.

In de gespreksronde die we hebben gevoerd met alle partijen, zagen we dit eigenlijk al gebeuren. De breed gedeelde wens om Drenthe voorop te zetten, en de bereidheid om daar op de één of andere manier verantwoordelijkheid voor te willen nemen, ontroerden me eigenlijk. 'We hebben geen kadootjes nodig om constructief te zijn' was een kreet die de sfeer van die dag krachtig samenvatte.

Want doorgaan met een minderheidscoalitie vraagt nadrukkelijk om verantwoordelijkheid en vertrouwen van de hele Staten.

Wij zullen als collegepartijen de steun van de Staten moeten verdienen, voorstel voor voorstel, meerderheid voor meerderheid. We hoeven het niet altijd met elkaar eens te zijn. Sterker nog, politiek zou geen politiek zijn als dat wel zo was.

Maar tegenover de mensen die op ons rekenen, hebben wij één gezamenlijke opdracht: Drenthe moet bestuurbaar blijven.

Hoewel het soms nog moeite kost, betekent gespreide verantwoordelijkheid uiteindelijk: niet vragen wie er schuld heeft aan het probleem, maar samen verantwoordelijkheid nemen voor de oplossing.

Voorzitter,

BBB heeft een politieke keuze gemaakt. Wij maken vandaag óók een keuze. Wij kiezen niet voor stilstand. Wij kiezen voor verantwoordelijkheid, vertrouwen en verbinding.

Niet omdat het gemakkelijk is. Maar omdat Drenthe op ons rekt.